

ГЛѢДАШЕ ТОЛКОСЪ ОЗЛОБЛЕНІЕ ВЪРХУ НЕПОВИННЫ-
ТѢ ХРИСТІАНЫ, СМІЛЕНЪ ЗА ТѢХНО-ТО ТЕГЛО,
НЕ САМО ГЫ НЕВЪСПИРАШЕ ДА БѢГАТЪ ИЗЪ
ПЕРСІЙСКЪ-ТА ЗЕМІЖ, НЪ ІОЩЕ ИМЪ ПОМАГА-
ШЕ, КОЛКО-ТО СИ МОЖАШЕ, ДА ГЫ ЗАПАЗА ОТЪ
БѢДЫ И СМЪРТЬ, ЗА КОЕ-ТО БЫДЕ НАКЛЕВЕ-
ТЕНЪ ОТЪ НЕВѢРНИЦИ-ТѢ НА ЦАРЯ ИСДИГЫРА.
И ТЪЙ АСПЕВАТЪ, УПЛАШЕНЪ, ПРИБРА СВОЕ-ТО
ИМАНЬЕ, СЫНА СИ И ВСИЧКЫ-ТѢ ДОМАШНЫ, И ЗА-
БѢГВА ВЪ ПРѢДѢЛЫ-ТѢ НА ГРЬЦКО-ТО ЦАР-
СТВО, ДѢТО, ЦАРЬ-ТЪ ГО ПРИА ДОБРОВОЛНО, И
ПОСТАВИ ГО СТАРЕЙШИНА НАДЪ ГАРАЦИНЫ-ТѢ,
КОИ-ТО ЖИВѢАХЪ ВЪ АРАВІИЖ ПОДЪ ГРЬЦКО
ВЛАДЕНІЕ.

БЕДНЪЖЬ СЯ ПРИСЪНИ НА СЫНА МЪ ТЕ-
РЕВОНА, ПРѢПОДОБНЫЙ ОТЕЦЪ БѢТИМІЙ, КОЙ-
ТО МЪ ОКѢЩАВАШЕ ЗДРАВІЕ, АКО БЫ ДА ПО-
ВѢРВА ХРИСТА БОГА. ТЕРЕВОНЪ, КАТО СЯ СЪ-
БЪДИ, СТАНА И ПРИКАЗА НА КАЦІА СИ СЪНАТЪ;
А ТОЙ НЕЗАБАВНО ЗЕМА МОМЧЕ-ТО И МНОГО
СЛАВЫ, ДОЙДЕ ВЪ МОНАСТЫРА БѢТИМІЕВЪ И
ТЕОКТИСТОВЪ. БРАТЪА ТА, ВИДАЩИ МНОГО ГА-
РАЦИНИ, УПЛАШИХА СЯ; А ТЕОКТИСТЪ ИЗЛѢЗЕ
СРѢЩА ИМЪ И ГЫ ЗАПЫТА, КОГО ТЪРСАТЪ. —
БѢТИМІА РАБА БОЖІА ИЩЕМЪ, ОТГОВОРІХЪ. —